

Sedymy wjazor.

Robinson běscho spał až do śwětlego dňa. A ačko wozusčě, sawleknu wiżezy, až běscho južor tak posdže. Těžno stanu a ſe hoblaze a kſchěſcho wen na gońtwu. Tuž, ačko głowu ſe ſtwojeje jamy týknu, ned ju do níje ſeschegnu klědk, pſcheto wenze ſe tak ſechcž lejascho, až něběſcho možno, na gońtwu ſe myſliſh. Won hobsamknu togo- dla zaſasch, až ſechcž pſchestańo. Ale ſe padaſch něpſchesta a dlej won zaſascho, dlej a wězej ſe žěſcho. Tež ſe blyſkaſcho a ſe grimaſcho tak tſchafchňe, ačko hyschczer ně- běſcho nigdy wižeł abo blyſchał. Zela ſemja džaſcho a jago ſchmata jama bu zaſy ſcha roſhwětlona a grimańe ſe roſlegaſcho wot Janeje gory na drugu, tak, až džańe němě- jaſcho końza. — Dokulž Robinson něběſcho dostał žednogo roshuzowanía wo naturſkej wědobnoſći, bojascho ſe wélgin takego něwedra.

Juro: „Zogodla to?“

Nan: Ža nāmu groniſh, zogodla; ale won ſe tak bojascho, až něwěžescho, že ſe ſ'chowasch.

Masch: „A mimo togo jo wěſcže ſe bojał, až tače něwedro jago ſaraſh.“

Nan: Možno jo, až jo ſe togo bojał.

Juro: „Ža měním, až něwedra ſu wélgin hužytne?“

Nan: Tak tež jo. Nejſcžo ga južor zefo